

Pompeu Fabra, mal citat

Salvador Giner, president de l'Institut d'Estudis Catalans, diu al DIEC2 que Pompeu Fabra parla –al pròleg del *Diccionari general de la llengua catalana*– de l'hostilitat de la primera dictadura a les coses de Catalunya. El que hi diu exactament Fabra és que aquella dictadura va ser adversa “a les coses catalanes”.

En Vicenç és l'Oriol

Santiago Izquierdo diu al llibre *L'Ateneu i Barcelona. 1 segle i 1/2 d'acció cultural* (La Magrana) que Vicenç Solé de Sojo –que no apareix a la *Gran Enciclopèdia Catalana*– va impartir un curset de cultura catalana a l'Ateneu, l'any 1930, en un cicle organitzat per Palestra, en què van participar també Pompeu Fabra i Lluís Nicolau d'Olwer. La persona que el va impartir era el jurista i polític Oriol Anguera de Sojo, que sí que apareix a la GEC.

Fan confús l'abbé Prévost

El cavaller Des Grieux, protagonista de *Manon Lescaut*, es bat en duel i desarma l'oponent, però decideix tornar-li l'espasa i continuar el duel. Ho explica així: “Je lui jetai son épée”, és a dir, com va traduir Domènec Guansé, “Vaig tornar-li l'espasa”. La “Biblioteca Pompeu Fabra”, en la versió de *Manon Lescaut* traduïda pel director de la col·lecció, Lluís Maria Todó, opta per escriure “Vaig tirar-li l'espasa”, sense que en aquest moment es pugui saber si era la seva o la del seu oponent, confusió en la qual mai no cau l'autor, l'abbé Prévost.

Peixos bons i vulgars

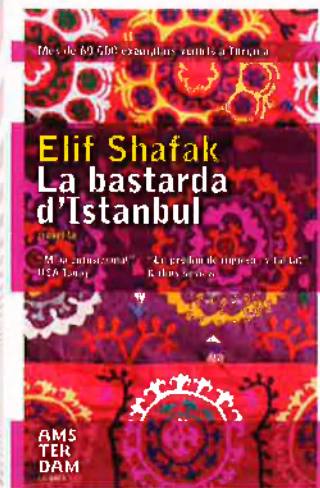
El DIEC2 diu que aquests peixos són apreciats: rap, moll, lluç, escamarlà, llobarro, sípia, gamba, emperador i cap-roig. No diu pas que ho siguin aquests altres: corball –el més estimat per Josep Pla–, rèmol empexinat, orada, dèntol, sard, rajada, besuc, llenguado, angula, gall, calamar i calamarsó.

'Ara Llibres crea el segell “Amsterdam”, de ficció contemporània, pensat per a un públic ampli

La jove i il·lusionada editorial Ara Llibres ha fet un pas important per completar la seva oferta amb la creació del segell “Amsterdam”, dedicat a la ficció contemporània. La col·lecció es caracteritzarà pel fet de presentar llibres que siguin de lectura atractiva per a tots els públics, bo i pensant, fonamentalment, en el lector exigent i format, disposat a deixar-se seduir per les històries potents relatades amb precisió i claredat, al marge que el nom de l'autor sigui conegut o no.

Els dos primers títols són llibres traduïts de l'anglès, *La bastarda d'Istanbul*, d'Elif Shafak, escriptora d'origen turc nascuda a la ciutat francesa d'Estrasburg l'any 1971, i *La vida a la porta de la nevera, opera prima* d'Alice Kuipers, autora nascuda a Londres el 1979. És una novel·la curiosa: és construïda a partir de les notes que una mare i una filla es deixen enganxades a la nevera. El responsable de la primera versió és David Fernández Jiménez i el de la segona, Nausica Solà.

La novel·la d'Elif Shafak ha venut més de 60.000 exemplars a Turquia i això és el que el lector llegirà a la coberta del llibre, a més del títol i el nom de l'autora i de dos elogis periodístics. Cada coberta tindrà un tractament gràfic específic, sempre amb una presència destacada del color. Fins i tot en variarà el disseny tipogrà-

Les dos primers títols: els retrucs tipogràfics de les cobertes seran molt variats.

fic, i també en pot variar el format de cada títol. Evidentment, mantindrà un cert aire de col·lecció, perquè jugarà amb unes característiques gràfiques que la faran inconfusible i única. Per exemple, les cobertes interiors seran acolorides, amb dissenys que simulen el paper de regal. Però si la cobertes seran variades, en contrapartida el disseny de les contracobertes serà estable.

La manca de solapa i l'edició en rústica podria fer la sensació que és una col·lecció de butxaca. Per impedir-ho, s'ha procurat que el text de la tripa tingui la dignitat de les primeres edicions, amb espaiats generosos.

Per què el nom de la ciutat holandesa per a batejar el segell? Perquè Amsterdam és una ciutat que respira internacionalització, ens diu l'editora, Isaskun Arretxe (Barcelona 1969), i que connota joventut, frescor i innovació, alhora que es manifesta respectuosa amb la tradició. “A més –afegeix– ens agrada el nom per ell mateix; és eufònic.”

Fins a final d'any, “Amsterdam” publicarà quatre títols més. Dos seran d'autors catalans. Per una banda, el clàssic de Josep Maria Folch i Torres *Aigua avall*, novel·la simbòlica modernista publicada ara fa precisament cent anys. El professor Jordi Castellanos, especialista en Modernisme que ja va editar-la fa uns quants anys –concretament, el 1979– a la desapareguda editorial Laia, s'ha encarregat de l'edició. Serà una excepció d'“Amsterdam”, atès que el segell es dedicarà bàsicament a la ficció contemporània. I, per una altra, una curiositat: una història de la literatura catalana convertida en ficció per dos autors, Miquel de Palol i Valentí Gómez.

Lluís Bonada